

Un Estatut de tall

La proposta d'Estatut d'Autonomia del País Valencià que, en solitari, van acordar la setmana passada PSOE i PP va ser rebuda a Madrid amb satisfacció. Els principals partits espanyols sempre havien temut que l'Estatut català, que consideren que conté propostes inconstitucionals a l'hora que inassumibles pels poders de l'estat –sobretot pel judicial–, fos el primer a arribar a les Corts espanyoles. Ara sembla que serà el valencià el que ho farà. El text provinent de les Corts del País Valencià anirà a parar a la comissió de Constitucional de la cambra baixa, que podrà introduir-hi els canvis que consideri oportuns.

El president d'aquesta comissió, l'ex-vicepresident espanyol Alfonso Guerra, sempre ha explicat que preferia que el primer estatut que arribés a la seva comissió fos l'andalús per, d'aquesta manera, fer-lo servir com a "patró de tall" per a la resta. Però al sud de la Península el consens encara és lluny i el procés de redacció està bastant verd, a diferència del que ha passat al País Valencià, on, com aquell qui diu en un tres i no-res, PP i PSPV s'han posat d'acord al marge de forces polítiques com Esquerra Unida o el Bloc Nacionalista, que per la seva implantació també

La bona entesa entre PP i PSOE a l'hora d'aprovar el nou l'Estatut valencià ha estat molt ben rebuda a Madrid. Com que serà la primera reforma, marcarà els màxims a què pot aspirar la resta de comunitats.

demanaven poder-hi dir la seva i ser escoltats.

Així doncs, per a la majoria, l'Estatut valencià, i sobretot el model de finançament autonòmic que s'hi recull, hauran de ser la referència en les reformes estatutàries que ja estan més avançades, com la d'Andalusia mateix o la de les Canàries, si bé en aquest cas s'hi haurà de tenir en compte tot l'assumpte de la insularitat, tema cabdal en la política de l'arxipèlag.

En el cas català també es preveuen acceptar algunes singularitats, especialment en matèria de seguretat ciutadana, ja que tenen una policia pròpia, i en els temes identitaris. En el finançament s'insisteix a dir que la referència és el País Valencià amb la seva agència tributària consorciada, però sense capacitat de recaptar en solitari tots els impostos, com fan les hisendes forals basques i navarreses. Així ho va deixar clar el vicepresident econòmic, l'alacantí Pedro Solbes. Un dels dirigents territorials amb més pes del PP, l'andalús Javier Arenas, es va felicitar de l'acord mentre veia com un altre destacat baró popular, el president de Castella i Lleó, Juan Vicente Herrera, s'envalentia i anunciava per a aquesta setmana l'inici d'una ronda de contactes per reformar els estatuts. Els mateixos populars valencians consideraven, tot i el disgust dels afins a Eduardo Zaplana amb la reforma i els recels del sector més dur del PP espanyol –que ara per ara lideren Ángel Acebes i Esperanza Aguirre–, que havien obert una porta a les reformes territorials consensuades oferint una alternativa a "les vies nacionalistes".

El procés valencià demostra, segons alguns dirigents del PSOE, que es pot arribar a acords entre socialistes i populars sense necessitat de formalitzar la creació bipartida per la reforma del model d'estat que José Luis Rodríguez Zapatero i Mariano Rajoy van acordar al mes de gener en plena tempesta per l'aprovació al Parlament basc del pla Ibarretxe. Una comissió que va quedar en un no-res abans de néixer per culpa de les males relacions entre PP i PSOE i per por d'una enrabiada dels socis dels socialistes (ERC i IU).

El consens entre els dos partits estatals en l'Estatut valencià no confereix, doncs, avantatges al procés català, al contrari. Si bé ara ningú no dubta que es poden reformar, i que està bé fer-ho, els marcs competencials autonòmics per adaptar-los, la proliferació de reajustaments pot fer que el procés català es dilueixi i perdi ambició enmig d'un magma de reformes superficials que ben poc prometen.

*Ferran Casas
Madrid*